

РЕШЕНИЕ

№ 33844

гр. София, 16.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 19.09.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7326** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 208–228 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи.

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при Главна Дирекция „Борба с организираната престъпност“ /ГДБОП/, чрез процесуалния му представител юрк. Б., срещу Решение № 1671/05.05.2025 г. на Софийски районен съд, НО, 115-ти състав, с което е отменена издадената от полицейския орган Заповед за задържане на лице, рег. № 12663з-141/03.09.2024 г., с която А. А. Т., ЕГН [ЕГН] е бил задържан за срок до 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

В касационната жалба се излагат подробни доводи, че съдебното решение е постановено в нарушение на материалния закон. Прави се искане обжалваното решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което заповедта за бъде потвърдена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - А. А. Т. чрез адв. В. пледира за правилност и законосъобразност на решението на СРС. В писмени бележки се излагат подробни мотиви относно незаконосъобразността на Заповед за задържане на лице, рег. № 12663з-141/03.09.2024 г., с която А. А. Т., ЕГН [ЕГН] е бил задържан за срок до 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, VI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка,

извършена съгласно чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл.211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл.63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалбата е основателна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

С Решение № 1671/05.05.2025 г. на Софийски районен съд, НО, 115-ти състав, е отменена издадената от полицейски орган при ГДБОП Заповед за задържане на лице, рег. № 12663з-141/03.09.2024 г., с която А. А. Т., ЕГН [ЕГН] е бил задържан за срок до 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че заповедта е издадена от компетентен орган, но не съдържа фактическите основания за задържането, за да е наясно задържаното лице по каква причина са предприети действията срещу него, както и за да може да организира защитата си.

Решението е неправилно.

За ефективното изпълнение на основните задачи на МВР специалният закон ЗМВР (чл. 72, ал. 1) овластява пряко полицейските органи, по своя преценка, съобразявайки се с ограниченията на закона да постановяват принудителни административни мерки, ограничаващи временно правата на определени лица. Липсва изрично законово изискване, в заповедта за задържане да се сочат подробни данни (информация за получен сигнал, конкретно фактическо основание за задържане и пр.) Преценката за задържането е субективна, но за установяване впоследствие, на законосъобразността на предприетите действия полицейският орган дължи да установи и докаже, че действително е разполагал с данни, даващи му основание да направи основателно предположение за участие на задържаното лице в извършването на престъпление. Според касационния съд това задължение за случая е изпълнено.

В заповедта е посочено правно и фактическо основание за задържане на лицето - „чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР“ и „придобити данни, че е участник в ОПГ за злоупотреби с финансови средства от фондове, принадлежащи или предоставени от ЕС, във връзка с което е образувано ДП № 47/2024 г. по описа на ГД БОП - МВР“. Посочена е и целта на задържането и отношението ѝ към воденото наказателно производство. В заповедта е отразено, че жалбоподателят Т. е освободен на 03.09.2024 г. в 12:00 часа. Непосредствено след задържането на лицето е бил извършен личен обиск, обективиран в протокол, предоставена му е за попълване и декларация, с която са били разяснени правата по чл. 72, чл.73 и чл. 74 ЗМВР.

По отношение на обстоятелството дали отразеното в заповедта фактическо основание съдържа достатъчна по обем информация досежно престъпното деяние, в извършването на което жалбоподателят А. А. Т. е бил заподозрян, СЕС е имал възможността да тълкува правото на ЕС с постановеното по дело С-608/21 решение от 25.05.2023 г. СЕС е постановил, че член 6, параграф 2 от Директива 2012/13 трябва да се тълкува в смисъл, че изисква основанията за задържането на лица, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, да съдържат цялата необходима информация, за да имат те възможност ефективно да оспорят законосъобразността на задържането си. Тази информация трябва да съдържа описание на релевантните факти, известни на компетентните органи, сред които фигурират известните време и място на настъпване на фактите, формата на конкретното участие на тези лица в предполагаемото престъпление и

дадената неокончателна правна квалификация, като същевременно отчита стадия на наказателното производство, така че да не се вреди на напредването на текущо разследване.

Доколкото задържането на лице има за цел да предотврати възможността лицето да се укрие или да извърши престъпление, то за прилагането ѝ не е необходимо да са събрани безспорни доказателства, установяващи по категоричен и несъмнен начин авторството и вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Видно от приложения по делото протокол за разпит на А. А. Т. в качеството му на свидетел, извършен непосредствено след освобождаването му, жалбоподателят е участвал в процесуално-следствени действия по хода на водено досъдебно производство. В този смисъл посочването на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е съпричастно към извършване на престъпление, както и посочените основания, че лицето би осуетило воденото разследване, са напълно достатъчни административният орган, при условията на оперативна самостоятелност, да наложи мярката, каквото е и сторено в настоящия случай. Предмет на разглеждане и преценка в производството пред първоинстанционния съд не е обстоятелството дали има извършено престъпление или административно нарушение от задържания, а дали издадената заповед за задържане е законосъобразна от външна страна, издадена ли е от компетентен орган, съдържа ли необходимите реквизити и имало ли е основание за нейното издаване. В случая лицето е задържано, тъй като е бил заподозрян в извършване на престъпление от общ характер и е било необходимо осигуряване на възможност за извършване на процесуални действия с негово участие. Тези процесуални действия са преследвали легитимна цел, а именно установяване на обективната истина и участието на лицето в престъплението по чл.321 НК. В случая разпоредбата, въз основа на която е издадена заповедта, е достатъчно конкретно посочена. Няма какво повече да се изисква от органа, издал административния акт, като правно и фактическо основание за задържането на лицето.

Нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР овластява полицейските органи да задържат лица в случаи, определени от закон, а именно за които има данни, че са извършили престъпление, като процедурата е регламентирана в следващите правни норми от закона. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно и окончателно установено. Въпросът дали конкретно лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежат на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл. 72 от ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да уличават жалбоподателя като извършител на престъпление не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

Следва да се уточни, че понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл. 207, ал. 1 от НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК, е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ "задържане за 24 часа" по чл. 72 от ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършването на

съответното престъпление.

Съдът счита, че заподозрени и обвиняеми трябва да разполагат с информация за основанията за задържането си още при самото задържане или непосредствено след това. Съгласно Директивата заподозрените или обвиняемите лица следва да бъдат уведомени за престъплението, в извършването на което са заподозрени или обвинени. Тази информация следва да им се предостави „незабавно“, но не по-късно от техния първи разпит в наказателното производство от полицията или от друг компетентен орган. На задържаното лице са предоставени документи, саморъчно подписани от него, в които се съдържат данни, които му позволяват да разбере основанията за неговото задържане. Тези документи, различни от акта на задържане, които съдържат необходимата информация относно основанията за задържане са му съобщени още при самото задържане. Това е гарантирало на задържаното лице възможността да подготви защитата си във връзка с престъпното деяние и по никакъв начин не е нарушило правата на задържания.

Решението на СРС, като постановено при нарушение на материалния закон подлежи на отмяна, а издадената заповед за задържане следва да бъде потвърдена като законосъобразна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от ЗПП, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 130 лева за всяка съдебна инстанция или общо – 260 лв.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ, вр. чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд София – град, VI касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1671/05.05.2025 г. на Софийски районен съд, НО, 115-ти състав И ВМЕСТО НЕГО

ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА издадената от полицейски орган при Главна Дирекция „Борба с организираната престъпност“ Заповед за задържане на лице, рег. № 12663з-141/03.09.2024 г., с която А. А. Т., ЕГН [ЕГН] е бил задържан за срок до 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

ОСЪЖДА А. А. Т., ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 260 лв. (двеста и шестдесет лева).

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

Председател:

Членове: